

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל, טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה
נמצא בעמוד השלישי

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ונשיתם אתם (ויקרא כו. ג.)

כתב רש"י ז"ל: 'אם בחקתי תלכו', יכול זה קיום המצות? כשהוא אומר 'ואת מצותי תשמרו' הרי קיום המצות אמור, הא מה אני מקיים 'אם בחקתי תלכו', שתהיו עמלים בתורה, עכ"ל. ומקורו מהמדרש.

וכתב הרב 'אור החיים' הקדוש באחד הפירושים שהעלה בספרו לפס' זה בזה"ל: עוד ירצה כי צריך האדם בקיום מצות התורה ב' דברים, הא' **ללמוד לעצמו**, והב' **ללמד לאחרים דתיב** (דברים יא) 'ולמדתם אותם את בניכם ונשנתם וגו', לזה אמר 'חקתי' לשון רבים ללמוד וללמד, לשמור ולעשות כאומרו 'ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם', עכ"ל. למדנו מדבריו, שעיקר לימוד אחרים הוא לבניו, שהרי הביא את הפסוק 'ולמדתם אותם את בניכם ונשנתם' וגו', ובמציאות חוינו דלרוב העולם יותר קל להם ללמוד עם ילדים זרים, מאשר עם בניו. והטעם הרוחני שבדבר נראה, מפני שהאדם יותר מצווה ללמוד עם בניו, על כן היצר הרע נלחם בחוזק על זה. ויש טעם גשמי אך אכמ"ל.

והעצה להצליח ללמד אחרים תלוי בדעתו של האדם. וכפי שאמר התנא רבי ישמעאל (אבות פ"ד מ"ה) 'ה'לומד תורה על מנת ללמד, מ'ספיקין בידו ללמוד וללמד'. וביאר התו"ט, **מספיקין בידו שיהא לומד ושתעלה בידו מה שהיתה מחשבתו ללמד**. ומי שלומד על מנת ללמוד לא צריך להשמיענו, דודאי שתתקיים מחשבתו הטובה שבקש ללמוד. אבל בנדון שלנו רבותא השמיענו שכשדעתו ע"מ ללמד, שמספיקין בידו ללמד וגם לומדו שעם עצמו עולה בידו ולא יגרע דבר כי הי' יתן חכמה.

ובאמת עמל תורה שייך גם בילדים, וכמו שמובא בגמרא (כתובות ג.): אמר ליה רב לרב שמואל בר שילת [פירש"י: מלמד תינוקות היה], בציר מבר שית לא תקביל [פירושו: פחות מכן שש אל תקבל], בר שית קביל [פירושו: בן שש תקבל], וספי ליה כתורא [פירש"י - הלעיטוהו תורה כשור שאתה מלעיטו ואובסו מאכל]. ובן שש המוזכר, ביארו המפרשים שנכנס לשנת שש, הוי אומר מה שמכונה היום גיל חמש.

ונלמד עמלות בתורה של אבותינו ואמותינו הקדושים וכיצד חינוכו ילדיהם, ממה שכתב הרב שלום גמליאל בהקדמתו לספרו 'חכמי היהודים בתימן' (עמ' לד), שבשבתות וימים טובים **כולם** היו קמים מוקדם מי פחות ומי יותר, וכתב שראה זאת בעת שלמד אצל כולם בלילות, וז"ל: בתחילה למדתי אצל סבי מארי אבראהם אלבדיחי בחול בשבת, ולא אשכח את הסבל שסבל גופי מפאת גילי הרך, בעת שהיה המעורר הארון אלמנצורה ז"ל בא בחצות, דופק במקלו על החלון של החדר הגדול של סבי, כדי להעיר אותו משינתו. וגם אני מתעורר אתו, כי מגיל שמונה שנים, קבעו הורי שעלי לישון בחדר של הסבא, והייתי קם וניגש אל כלי הנטילה (אלאבריק ואלטאצה - הקומקום והקערה שמקומם היה קבוע ליד הדלת של החדר) ליטול את ידי ולרחוץ את פני ומרוב השינה הרובצת עלי הייתי מתנמנם בעת הנטילה, והיה מצח ראשי יורד פעם אחרי פעם ומכה על ראש מכסה הקומקום שהיה דק ועגול, הייתי מרגיש שסבי עומד לידי, ואז הייתי מתאמץ להתעורר מרוב יראת הכבוד של הסבא. ערב ערב, עד שהיה לי נפח כתפילין במקום הנחת תפילין, במשך שבע שנים רצופות משנת התרע"ה עד שנת התרפ"א.

ומשנת התרפ"ב, קבעו לי הורי לישון בבית אבי בעלייה אשר בחדר הגדול של השבת, ע"מ להמשיך לקום ערב ערב בשעה אחת אחר חצות וללכת ללימוד אצל הסבא. והמשכתי בזכות אמי זת"ל, בעת שהיתה שומעת את המעורר, עוררה אותי בנחת, שידלה אותי, "פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה", אבי היה הולך ללימודו, והיא היתה מלווה אותי עד בית הכנסת מהרי"ץ. ומפני שלא היתה עזרת נשים לבית הכנסת הוזה היתה יושבת על הריצפה ליד פתח בית הכנסת מבחוץ, גם בימי החורף הקרים מאוד, המשיכה להישאר ערב ערב בלי ליאות, כדי לשמוע את עסק התורה ובמיוחד את קולי בעת שחוזרים על הסוגיא ביחד וכו', עכ"ל לענייננו.

ופשוט שדורינו זה אינו בר הכי להתנהג ולעשות כמעשי אבותינו לקום בלילות להגות בתורה התמימה. אך צריכים אנו לפי מצבינו וחולשת גופינו לעמול בתורה ולעמל ילדינו לתורה הן אבות והן האמהות, ולא להתנער מהאחריות ולהשליכה על השני, כי המחויבות הינה של שני הזוהרים כל אחד בעניינו. והדרכו וואהבה והשמחה והדאגה שנראה לבנינו על לימודיו, הן הן יתנו להם את החשק והרצון והאכפתיות לעמול בתורה.

ובראשי חרוט, הלימוד אשר היינו לומדים עם אבא מורי חיים ע"ה אחר סעודת שחרית בשבת, אשר היינו שונים את כל הפרשה כולה שניים מקרא ואחד תרגום. וזאת על אף שהייתי קטן בן שמונה שנים והדבר היה קשה עלי, עכ"ז ישבנו ללמוד עד תום, ולא עלה בליבי לערער על זה. ואף חברי מהכיתה אשר היה מגיע אלינו כמעט כל שבת אחר הסעודה, היה יושב ולומד עמנו על אף היותו ספרדי. וזה הדבר זכור לי על אף שכמעט איני זוכר את אבי ע"ה מלבד מקרים בודדים היות ונפטר עלי בעודי טליא. ויה"ר שנזכה לעמול אנו ולחנך בנינו לכל זה ונלך בדרכי אבותינו. וכמו שכתב הרב 'בעל הטורים', על פס' 'אם בחוקתי תלכו', וז"ל: ר"ת אב"ת, שתלכו בדרכי אבות, עכ"ל. אכ"ר.

התודה והזכרה ליועץ חיקרים התורמים הנכבדים משכבך הימים ח"ה שמשון לוי ורעייתו חיי, אשר מקיימים בעצמם מעלון בקודש, יזא רעוא מן שמיא שיראו בגים ובגי בגים, צדיקים ויראים תלמידי חכמים גדולים ועצומים משברי ומפרכי חרים גבוהים, מתוך בריאות ועוזרת מעליא ואורך ימים ושנים, אכ"ר

מחידושי רבותינו

'נתיבות החכמה'
למהר"ר סעדיה בן אור זצוק"ל

לימוד התורה בענוה

פתרונות לפרשת 'בהר'
אחודה חידה! שבע שבתות שנים
שבע שנים שבע (ויקרא כה. ח).
הזוכה בהגרלה: נתאי עמר.
מי בתמונה? הרב יחיא אברהם נהרי.
הזוכה בהגרלה: ה' נהרי.

אזרח חיה!

חבה, אשר מחכת כמה פעמים בפרשה
ופעם אחת טעמה
ככיל אים עמד במקומו הנכון
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

אמרו חז"ל בגמרא בוצין בוצין מקטפיה ידיע. כוונת חכמינו ז"ל במאמרם זה לומר כי מן הפרח הטוב המתפתח, יהיה סימן לגודל הפרי. ובה המשילו חכמינו ז"ל על התלמיד העוסק בתורה הקדושה בבית המדרש, אם הוא נבון ומגלה סימני חכמה בקטנותו, ילך ויגדל בחכמתו במירב ימיו ושנותיו, והולך ומתחכם בחכמתה של התורה הקדושה עד להפליא הפלא ופלא.

ולכאורה יש להקשות מכאן על מה שכתב הרב הגדול בעל מדרש תלפיות זלה"ה שאם הנער מבין בקטנותו, בערוב ימיו תתמעט חכמתו. ואם לא יהיה נבון בעת נערו, תגדל חכמתו בעת זקנתו, עיין שם. ודבריו אלו סותרים לכאורה את דברי חכמינו ז"ל הנז'.

ההנאה לי בס"ד ביישוב דברי הרב מדרש תלפיות, על פי מה שאמרו חז"ל בפסחים כל המתיהר חכמתו מסתלקת ממנו. כלומר אם האדם היה חכם בנעורו והגיס דעתו עליו, תורתו משתכח ממנו, והולך ומטמטם, ולבו הולך חשכים ואין נוגה לו. ונעלמים מזכרונו דברי התורה שלמד, עקב הגבהת דעתו עליו. ונעשה כעמא דארעא, בור ריק אשר אין בו מים, דהיינו מימי התורה הזכים והטהורים המטהרים את הנשמה ומענדים אותה, המה הולכים ודלים ממקורות מעיינותיו. ומסתלקים ממנו הכוחות השכליים, וחוזר להיות כאחד מפרוטי העם. ותאבד חכמתו ובינתו תתסתר, ולא ידע עוד להבין ולהשכיל בעמקי סודות התורה הנעימה המחכימה פתאים ומשיבת נפש, משמחת לב ומאירת עינים. ולא ימנה עוד עם גדולי הדור בחכמת התורה כמו שהיה בימי קטנותו. בתלמיד כזה דיבר הרב מדרש תלפיות ז"ל, כי מי שהוא חכם בקטנותו הוא עלול לבוא לידי גאווה יותר משאר התלמידים, בראותו מעלות עצמו נגד שאר חבריו התלמידים.

אמנם דברי חז"ל הנז' הם מדברים באדם החכם מימות נערו, והיה מעיר אוזן בלימודים, לשמוע מפי סופרים ומפי ספרים, וכל מעייניו וישותו ודעתו ושכלו ונפשו דבקים בחכמת התורה, הנה אע"פ שלא היה גוברא רבא באורייתא, מ"מ ע"י הדביקות והרצון והחשק והכוסף לדברי התורה, הרי הוא הולך ומתחכם מיום ליום, עד שנעשה חכם כמעין המתגבר, ושמו הולך וגדל, ונפתחים לו שערי החכמה והבינה, במועצות הדעת והשכל. ובכל יום ויום יוסיף לקח ותיזל כטל אמרתו, וכמטרות ישועה לקחי שפתיו. ויתקיים בו מה שאמרו חז"ל בגמרא אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שדעתו שפלה עליו. גם התורה נמשלה למים, לומר לך מה המים הולכים ממקום גבוה למקום נמוך, כך אין התורה מתקיימת אלא באדם השפל המנמיך את עצמו.

ואשרי האיש הישראלי המתדבק במידה היקרה מידת הענוה המפוארה ובסוד סגולתה, ואז תהיה תורתו שלומד בה תורת אמת, ונותנת לו חסד ושלום, וכן וכבוד ינטרהו אלהים חיים, ותהיה לו מידת הענוה לעד ולא תלך ולמופת, כי לימוד התורה הנלמד בפיו הוא רצון והגון ונאה ומקובל לפני הבורא המרומם ב"ה, והוא חיות האדם. יה"י שנוכה לך.

מילתא בטעמא

גדולה אהבה קטנה...

מצאתי כתוב, 'טוב ארוחת ירק ואהבה שמי' (משלי טו. יז). רוצה לומר, טוב להשיג השגה קלה על אמונת השכינה הנקראת אהב"ה, דכתיב 'אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ', וכתיב 'אם יתן איש את כל הון ביתו באהבה'. ולכך אנו אומרים בברכות קרית שמע, 'באהבה תרום קרננו וכי להודות לך וליחדך'. **משור אבוס ושנאה בו**. רוצה לומר מן ההשגה הגדולה המטעה את האדם, כאותה ההשגה של ישראל שהשיגו במדבר, דכתיב בה 'וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשבי, וד"ל. **ובא וראו** באיזו חשקות ודבקות אשר חשק הרב הפייטן כמהר"ר שלום אלשבזי תנצב"ה, שנקט בשירה שתחל[ת]ה סאלם יקול יא ודי קף ענדי וכי, שבפזמון הסמוך האשורי פתח ואמר, 'אמנם לך אהבתי חמדתי לראות הדרך, ליל ויום תאבתי בקשתי לידע בסודך, לולי בך פגשתי נבאלתי מאהבתך, נפשי בך ומאודי נלכדי ישכים ועיריבי, ע"כ.

מהר"ר דוד אלגמאל זצ"ל

יש לך לדעת כי הלומד בתורה מתוך ענוה ושפלות, מוחלין לו כל עוון ואשמה ורשע וזדון ושגגה, בכח שם אל הרמוז בסוד אל חסד כל היום, והוא מורה על שם אל נהירו דחכמתא עלאה, הממתק באור חסדיו את גבורות דשם אדניי. ואז נאמר עליו סוד מאמר הכתוב (משלי כ"ח) 'נוצר תורה בן מבין', כלומר מי שנוצר את התורה מכל פנייה שאינה טובה ומספק דספק גאווה וגבהות לב וגבהות עינים, מלשון הכתוב (דברים ל"ב) 'יצרנו כאישון עיני', אז גבר בלבו כח הבינה ועוז התבונה, להבין ולהשכיל בעמקי סודות התורה הנעימה אשר דרכי דרכי נועם ואורחותיה אורחות שלום ונתיבותיה נתיבות חיים, וטעמיה נופת צופים, ואמריה מתוקים כמתק דבש, ורמזיה דשן ועונג, וסודותיה כיין הטוב, ודיניה כלחם מן מן השמים, וחוקיה כשמן רוקח מעשה רוקח זוך וטוהר.

ועוד יש לך לדעת כי ע"י לימוד התורה עם התדבקות במידת הענוה, זוכה האדם לטוב וחסד כל הימים, כמאמר הכתוב (תלים כ"ג) 'אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי, אך הוא לשון מיעוט, לרמוז שאם ימניט את עצמו להיות שפל ועניו, אזי הטוב והחסד יהיו לו ללויית חן וכבוד, ונועם ואצילות יסובבוהו.

ועל ידי זה יהיה נמנה בקהל חסידים אשר טובתם הוא בבחינת כל משולש מקודש, טוב לעצמם טוב לשמים וטוב לבריות, בבחינת מה שאמרו חז"ל בגמרא בבא קמא 'אמר רבא מאן דבעי למהוי חסידא לקיים מילי דברכות, ואמרי לה מילי דאבות, ואמרי לה מילי דנוזיקין. מילי דברכות כלפי שמים, מילי דאבות כלפי עצמו, ומילי דנוזיקין כלפי הבריות, שלא יסבב שום נזק לשום נברא מצדו, ואך ורק יעשה טוב לכל אדם, ומן השמים יסייעו בידו.

גם כאשר עוסק בתורה בלב טוב, דהיינו שיהיה לבו פנוי רק לעבודת ה' ולימוד תורתו הנעימה, בלא שום מחשבה זרה ופנייה שאינה טובה, ובפרט בהתרחקות ממידת הגאווה המגונה, אזי זוכה לתורה הנקראת טוב, שכן תמצא תיבת תורה במ"ק עולה בגימטריא טוב. ותרבה חכמתו, כמאמר הכתוב (דניאל ב') 'יהב חכמתא לחכימין ומנדעא לידעי בינה'.

לרפואה ובריאות איתנה
סעדיה עדי בן שלום צוברי
מתוך אריכות ימים ושנים

צחצוחי לשון
פְּעֻסוֹ – מה שכיח
אומרים פְּעֻסוֹ.

לזש"ק
שלום בן יעקב
ומירב טליה בת מנשה

מחידושי רבותינו

לא יחליפנו ולא ימיר אתו טוב כרע או רע בטוב (ויקרא כז. י)

לזש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

מהליכות אבותינו

ריחוק מהגוים

ידוע כמה הקפידה התורה להתרחק מאומות העולם, ולכן אסרה עלינו כמה וכמה איסורים למען לא ניכשל אחריהם. וחכמי הדורות הוסיפו ריחוקים על ריחוקי התורה, גדר מכאן וגדר מכאן.

מלבד כל זה, אבותינו הקדושים מאסו בגוים כמאוס שקץ ושרץ. ולמען יבין הקורא עד כמה היו רחוקים אבותינו ואמותינו הקדושים מהגוים, אעלה את אשר אירע לי.

באחת הפעמים שברכתי את אחת הזקונות לאריכות ימים ושנים עד מאה ועשרים. הפטירה כנגדי, לא עד מאה ועשרים. תראה את השכנה שלי זקנה מאוד, וכל הזמן התפללה שלא תכנס גויה לביתה, ובסוף אין לה ברירה עקב גילה וחולשתה גויה מטפלת בה. אני מעדיפה לא להאריך יותר מדאי ימים ושנים כדי שלא אצטרך להכניס לביתי גויה.

והמשכיל יתבונן ויראה, שעייכ בארץ תימן לא ימצא קירוב לבבות והתבוללות, כבשאר העדות ב"מ.

המבין יתבונן בפי' הזה, כי טוב מקיף את הרע כמו הפרי שהגרעין היא הקלי' מבפנים והטוב מסבבו. ודוגמתה יוחשך על פני תהום'. ייאמר אלהים יהי אורי'. ויקרא אלהים לאור יום ולחשך' וכו'. ובפי' בראשית החשך מקיף את האור כמו הפרי שהקלי' מקפת אותו וק"ל. וכן 'והבדלתם בין הבהמה הטהורה לטמאה ובין העוף הטמא לטהור' וכו': כ"ל השדה בשין כתיי' למה שהיא כמו השדיים לבעלה (מהר"י): 'ואם גאל י"ב גאלות בפי', כנגי י"ב שבטי שיגאלו. ואח"כ סמך 'ואם בבהמה הטמאה ופדה בערכך'. בהמה טמאה אלו גרים ופדה שעתידין ליגאל (נהל קדומים).

וקשה לי על הפי' דאי תימא הכי, היל"ל 'וזכרתי את יעקב ואת יצחק ואת אברהם' ולא הו"ל להזכיר ברית.

ושמא י"ל שגם כן יצדק בו לי' נחמה ורצונו שאלמלא הברית שכרת עם האבות הקדושים היה מייסרם על עונם ביסורין קשים, אלא שמתוך רחמיו ית' זכר בריתו אתם והגלה אותם מן הארץ אשר עיי"ז יתקנו עונם. וכ"ש רז"ל על פסוק 'צדקות פרונו בישראל' צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפיזרם לבין האומות, וכמ"ש פרי' תשא שאי' הקב"ה להושע בניך חטאו וכו' אמר העבירים באומה אחרת. עיי"ש כאן אחר פי' 'וזכרתי וכו' והארץ תיעזב מהם', ר"ל במה שיגלם ממנה יהם ירצו את עונם' עד אליו ית' והוא ישוב עליהם.

(יאור תורה' למורה"פ הכהן זצ"ל).

בדרכיהם אתהלך...

נוקם על עלילותם (חלק א')

לרפואת
משה ולאח בני טל
בתוך שכחע"י

בשנת התרס"ה, עמד האימאם יחיא יר"ה וקדש מלחמה נגד התורכים מושלי התימן באותו זמן. והסיבה שעשה זאת אז, היות שהצבא התורכי אחרי גמר שני עבודתו חוזרים לארצם, ובמקומם מוציאים צבא אחר, ובינתיים נשאר כל ארץ תימן חסר צבא. ולכן כשרואים הערבים שאין צבא נמצא בארץ, מיד מנצלים את ההזדמנות ועושים מרד ונק'ים את כל המרכזים, בחשבם, שבזמן העדר הצבא יוכלו לאותן השאר שעומדים במרכזים, ולקחת אותם בשביה.

אבל באותה תקופה היה הפחה הראשי איש חכם גדול ובעל תחבולות במלחמה, שברוח בינתו יכל להחזיק מעמד במרכזים העיקריים, ובכל זאת נמשך המצור שלשה חדשים, ושמו מְחַמֵּד עָלֵי פוּחַ. ובמשך המצור אין יוצא ואין בא, ואפילו מכשירי טלפון השחיתום המורדים, ואין שום אדם יוכל לדעת מי יש מאחרי ההר שלפניו. ויהי היום, בעלות השחר, והנה נשמע קול רעם התותחים מאחרי ההרים שלפני עיר הבירה צנעא (אזול), וכיון שידעה הממשלה בזה, פתחה דלתות העיר השבעה, שהיו סגורים כל ימי המצור, אבל היה בתוך העיר שפע גדול במצרכים. ובאותה שעה הממשלה הוציאה כח צבאי בחזית העיר מערב, ופתחה באש חזקה מול עמדות המורדים הצרים על העיר.

המשך בשבוע הבא אי"ה ב"מ.

פניני הלכה

מנהגינו שהטבח שוחט ומוכר לרבים בהרוחה ביום טוב ובחול המועד

כתב מהר"י פ"ק בשו"ת פועלת צדיק (ח"ט סי' וז"ל): המנהג ביו"ט ובחול המועד שהטבח שוחט ומוכר לרבים בהרוחה. וצריך לדעת דהא קיי"ל לאסור מלאכה בחה"מ כל שעושה להשתכר, אא"כ בפועל שאין לו מה יאכל. וא"כ צריך לדעת מהיכן סמכו להקל, וכל שכן ביו"ט גופיה. ואע"פ שהלכה רווחת היא דעושיין כל צרכי רבים הצריכין להן עתה אפי' בפרהסיא ואפי' כווננו מלאכתן במועד כדאי' בסי' תקמ"ד, מ"מ אכתי לא נתפרש אם בשכר או לא?

ומצאתי להר"ב בס"י תקמ"ד דמסיק דהיא דהוי לצורך מצוה, אע"פ שיש לפועל מה יאכל, מותר ע"ש. הכא נמי כיון שהוי צורך רבים, דבר מצוה מקרי. וכ"ש הכנת הבשר לרבים, דשמחת י"ט הוא, ומצוה נמי [ב]כך. וכדכתב הרמב"ם בפרק ו' מהלכות שביית יו"ט [הלכה י"ז י"ח] דחייב לשמוח ביו"ט ואין שמחה אלא בבשר ויין וכו' עיי"ש ובשי"ע סי' תקכ"ט עיי"ש.

והשתא רווחנא להתיר בחה"מ ליטול שכר. אמנם ביו"ט עדיין צריך עיון מהיכן סמכו? ומצאתי להפ"ח בס' מיים חיים וז"ל, אמאי דתנן במתני' פרק אין צידן [דף כז:]: אין נמנין על הבהמה לכתחילה ביו"ט אבל נמנין עליה מעניו"ט ושוחטין ומחלקים ביניהם עיי"כ, ובתור הכי [כף כט:]: תנן לא יאמר אדם לטבח שקול לי בדינר זהב, אבל שוחט ומחלק ביניהם עיי"כ. וכתב הפ"ח, ולמה שהקשה התיו"ט בסיפא דמתני' דמשנה שאינה צריכה היא, דכבר נשנה לעיל אין נמנין וכו'. לי נראה דאי תני הדיא אין נמנין, ולא תני הך, הוה אמינא דבטבח אף לשוחט ולחלק ביניהם אסור, משום דמחזי כמשא ומתן שמוכר להם ומרויח. משא"כ התם שלקחוה מעניו"ט ומחלקין אותה ביו"ט. ואי תני הך דטבח, הוה אמינא דשאני הכא שצריך לשקול לו. אבל התם שאין שוקלין, אלא פוסקין זוז לכל אחד וחולקין ביניהם, הו"א דשרי (פי' לכתחילה) קמ"ל ודו"ק. ומעתה רווחא שמעתין ממתני' דהכא, דשרי לטבוה ולהרויח ומה בכך ודו"ק.

לעילוי נשמת

חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל, דוד בן סעיד בשארי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל, יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

ילדי הגנים מתבוננים במדורת ל"ג בעומר

אני לומד עם המארי לכד... למה שאני לא אשמח

גם כשמתעייפים
לא מפסיקים
לשיר...

שמחים בשמחת
רשביי

שרים, רוקדים,
מקפצים, מכינים
קטאצ'קה ומתקררים
עם שלוקים וארטיקים

הפיאות מקפצות עם ריקוד השמחה

תענוג של שינון מסכת אבות...
תענוג של גופם והליכות...
תענוג של תלמידים בעלי מידות...
המבצע בעיצומו!!!

חכמי תימן

ה"ר שלמה בן שלמה עמר

נולד בצנעא בשנת תקכ"ז. מלאכתו צורף כסף, וכל בעלי זאת המלאכה יש להם שוק במדינת צנעא נקרא סוק עקיל ובקשו ממנו להיות נגיד להגין עליהם מפני שוטיניהם אשר לא ירפו מלהצר להם מידי יום. והנה השליטים עשאוהו מטרה לחציהם וכבעל חוב לכל עלילותיהם, ולבסוף החריבו ביתו עד היסוד, לקחו אבניו ועציו ומכרו את אדמתו. גם המשיח כחיל איים עליו מבחוץ ונשאר בפחד ומבוכה עד שנאלץ לעזוב בני ביתו. בשנת התרכ"ט ברח מצנעא ועלה לא"י. נתעכב בדרכו כמו שלש שנים ואחר כך חזר לתימן והגיע לביתו בסוף שנת התרל"א. חיבר ביאורים וחדושים סביב השי"ע אהי"ע וקראו בשם "שתולי זתים". ועדיין היה בדעתו להשלים ספרו על שי"ע החי"מ.

נפטר כבן ארבעים וחמש שנים ביום ל"ג בעומר התרל"ב.

התודה...

הברכה...

לידידנו היקר מן קדמת דנא, איש חיל ורב פעלים, זריו ומזורו לכל דבר שבקדושה

ר' חיים מחיוט הי"צ

אשר עליו ניתן לומר מדבר מעט ועושה הרבה.

יהא רעוא שיזכה לראות כל זרעו, אנשי מעשיה ויראה, גדולים בתורה ובמעשים טובים, כאבותינו הקדשים והטהורים, ועליהם יתקיים ישראל אשר בך אתפאר, אכ"ר

הערות, הארות ותשובות לחידות ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009 או במייל: Nahari@enativ.com

ניתן להקדיש את העלון להצלחת, לרפואת, לעילוי נשמת שם אחר - לשבוע 50 ש. לארבע שבועות 150 ש. לשנה הוראת קבע של 50 ש למשך שנה. לפרטים במזכירות הת"ת: 03-9097022